

Από Χο

Μέρα παρά

μέρα

“Όταν αποφάσισε να σπουδάσει τὸ παιδί, ἐλάχιστοι ἦταν οἱ φυσικομαθηματικοὶ στὸν τόπο. Δυὸ χρόνια στὸν στρατὸ εὕρισκε καὶ τὸν καιρὸ γιὰ λίγο διάβασμα, γιὰ κάποια ἐπαφή μὲ τὴν ἀγαπημένη του ἐπιστήμη. Βιοπαλαιστές οἱ γονεῖς, μὲ τὴν σκληρὴ δουλιὰ καὶ τῶν δυό τους ἀποφάσισαν νὰ μὴ στερήσουν ἀπὸ τὸν «μεγάλο» τους τὶς σπουδές πού τόσο ἐπιθυμοῦσε.

Καὶ φόρτωσε ὁ νέος τὶς βαλίτσες του μ' ἄλλα τ' ἀπαραίτητα πού τούβαλε ἡ σταργὴ τῆς μάνας, πρόστεσε καὶ πολύτιμο φορτίο τὰ ὄνειρα του, τὰ ὄνειρα ἄλλων τους καὶ τράβηξε γιὰ τὴ μεγάλη πολιτεία τῆς Εὐρώπης.

—Στὰ τρία χρόνια οἰκονόμησαν τὰ εἰσιτήρια οἱ γονεῖς γιὰ νάρθει ὁ γιός τους νὰ τοὺς δεῖ. Φιλότιμο τὸ παιδί εἶπε νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὸν ἐλεύθεο χρόνο του ἐδῶ, νὰ μάθει τὶς πιθανότητες πού ἔχει γιὰ δουλιὰ.

Καὶ τότε ἦρθε ἡ ἀπογοήτευση σ' ὄλο τῆς τὸ τρομερὸ μέγεθος.

—Σπουδὴ θρήκες νὰ πάρεις, θρέ παιδί μου; Ὑπάρχουν ἑκατὸν ἀδὲς οἱ καὶ θάλε. Δέν διάλεγες καλλίτερα...

Κι' ἀράδιασαν 2—3 ἐπιστήμες.

—Μὰ τότε πού ἔφευγα μου εἶπαν...

—Τότε ἦταν τότε. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ τρία χρόνια ἦρθαν τόσο καινούργιοι. Ποῦ νὰ τακτοποιηθοῦν ὅλοι αὐτοί... Κι' ὥσπου νὰ τελειώσεις, οὐ, θὰ διπλασιασθοῦν!

Κι' ἄρχισε τὸ παιδί νὰ βασανίζεται ἀπὸ σκέψεις. Τὶ νὰ κάνει; Νὰ ἀλλάξει ἐπιστήμη ἀποκλείεται. Τὸ κομπόδεμα δέν σηκώνει τέτιες πολυτέλειες. Ἐπειτα εἶναι ἄριστος στὸν κλάδο του, καμάρει τῶν καθηγητῶν του. Δέν εἶναι κρίμα; Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε καὶ τὸ ἄλλο: Θὰ σταματήσω, δέν πάω πίσω. Θὰ δρῶ μιὰ δουλιὰ, μ' ἄ ὅποια δῆποτε δουλιὰ καί...

—Σοῦ ἀπαγορεύω καὶ νὰ σκεφτεῖς κάτι τέτιο, ἦρθε περήφανη ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα. Θὰ πᾶς νὰ τελειώσεις τὶς σπουδές σου, κι' ἔχει ὁ θεός.

Καὶ μπῆκε προχθές στὸ ἀεροπλάνο, ὁ νέος, κι' ἦταν βαρετὴ σίδερο ἡ καρδιά του ὅπως ἀνέβαινε τὶς σκάλες κι' ὅπως ἔβλεπε ἀπὸ μακρὰ τὴ δακρυσμένη μητέρα, τὸν βασανισμένο πατέρα, τ' ἀδέλφια του.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τώρα δέν ἔχει τὴν ἐλαφρότητα πού εἶχε τότε. Στὸ μυαλό τώρα δέν ὑπάρχει ἡ γοητεία τοῦ ἀγνώστου, ἡ ἐλκυστικότητα τῆς ἐπιστήμης, τὸ ὄνειρο ἐνὸς λαμπροῦ μέλλοντος. Ἀντίθετα, τὴ θέση τῆς πῆρε τὸ βάρος τῆς ἀγωνίας, ὁ φόβος τῆς ἀβεβαιότητας, ἡ κουτσουρεμένη ἐλπίδα.

Ἄς ἐλπίσουμε πὼς ὥσπου του γυρίσει, ἐπιστήμονας πιά, κάποια πόρτα θ' ἀνοίχθει καὶ γι' αὐτόν. Γιὰ τὶς χιλιάδες ὅμως τὰ ἄλλα παιδιά τί γίνεται; Δέν εἶναι μήπως καιρὸς πιά νὰ ὀργανώσουμε πιὸ ἐπιτημονικά τὸν... ἐφοδιασμό μας σὲ ἐπιστήμονες;

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

Ἄσ
μω
γιν
&

τῆ
δου
συ
στο
Δη
αί
ας

ρε
στ
συ
κρ

νῆ